

Sygn. akt II Ka 225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale oskarżyciela sierz. sztab. D. B. z K. w K.

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016r.

sprawy **M. M. (1)**

obwinionego z art.98k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 1 lipca 2016r. sygn. akt II W 2272/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego M. M. (1) uniewinnia od zarzucanego mu czynu z art.98k.w.

II. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

Sygn. akt IIKa 225/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt IIW 2272/15 uznał obwinionego M. M. (1) za winnego tego, że w dniu 5.07.15r. około godziny 0.15 w miejscowości Ś. przy ul. (...) na parkingu stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru cofania i uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), to jest wykroczenia z art.98k.w. i za wykroczenie to na podstawie art.98k.w. wymierzył mu karę 400zł grzywny.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obwinionego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że w dniu 5.07.15r. popełnił on wykroczenie z art.98k.w. Nadto zarzucił naruszenie art.5k.p.k., gdyż nie dające się usunąć wątpliwości nie zostały rozstrzygnięte na korzyść obwinionego.

W oparciu o te zarzuty obwiniony wniósł o uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się celowa, aczkolwiek podniesione w niej zarzuty okazały się niezasadne.

Zdaniem Sądu odwoławczego, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, przyjmując, że to obwiniony cofając samochodem O. (...) na parkingu uderzył w prawidłowo zaparkowany pojazd marki A. (...). Ustalenia te Sąd I instancji poczynił dokonując też prawidłowej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowy. Sąd I instancji słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków: M. K., Z. R., M. M.,

L. O., którzy zaprzeczali temu faktowi, a dał wiarę zeznaniom świadków oskarżenia. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy należycie też uzasadnił, zgodnie z zasadami z art.7k.p.k.

Nie ma też racji autor apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy Sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być tylko na płaszczyźnie dochowania przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen z art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy zauważa jednak, że mimo prawidłowych ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd I instancji dopuścił się naruszenia prawa materialnego, to jest przepisu art.98k.w., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Przedmiotem ochrony art.98k.w., mimo iż jest zamieszczony w rozdziale grupującym przepisy określające wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji jest bezpieczeństwo osób poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu. Zachowanie sprawcze polega na niezachowaniu należytej ostrożności, w wyniku której dochodzi do zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. Wykroczenie to jest wykroczeniem materialnym. Musi wystąpić skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. Zagrożenie to nie jest zrealizowane, gdy zagrożone zostało tylko życie lub zdrowie sprawcy lub mienie.

W zaskarżonym orzeczeniu przyjęto, że przytoczone wyżej znamiona wykroczenia wyczerpuje samo nie zachowanie należytej ostrożności podczas manewru cofania i uderzenie w inny pojazd. Zachowanie obwinionego nie wywołało jednak koniecznego dla bytu przypisanego mu wykroczenia skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa innych osób.

Wprawdzie Sąd I instancji ustalił, że w pojeździe kierowanym przez obwinionego znajdowały się w tym czasie inne osoby, pasażerowie tego pojazdu, jednak nie znalazło to odzwierciedlenia w opisie czynu przypisanego obwinionemu. Sąd I instancji nie rozważał również kwestii czy zachowanie obwinionego spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa tych osób. W tej sytuacji obwinionemu nie można było przypisać wykroczenia z art.98k.w.

Uzupełnienie zaś tego znamienia w opisie czynu przypisanego obwinionemu przez Sąd odwoławczy było niemożliwe z uwagi na zakaz reformationis in peius. Nie byłoby to także możliwe w przypadku uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, skoro wyrok został zaskarżony tylko przez obwinionego.

Dlatego Sąd odwoławczy uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia z art.98k.w. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów art. 119k.p.w. w zw. z art.634k.p.k.i art.118§2k.p.w.

SSO Agata Wilczewska